

PARAULA I VIDA

Un Sínode per a la transmissió de la fe cristiana avui (i II)

El proper Sínode dels Bisbes que se celebrarà a Roma a l'octubre sobre «**La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana**», ens recorda que el nostre temps exigeix una nova empenta evangelitzadora. Hi ha uns nous «escenaris» que han d'esdevenir «llocs d'anunci» de l'Evangeli i de l'experiència eclesial» (*Instrument de treball* n. 51). El document de treball del Sínode, recentment donat a conèixer, defineix aquests escenaris en els següents àmbits: cultura, fenomen migratori, economia, política, recerca científica i

tecnològica, mitjans de comunicació i pluralitat religiosa.

La nova evangelització es considera «com una exigència, però a més a més com una operació de discerniment i com un estímul per a l'Església actual» (n. 44), a fi que les comunitats cristianes esde-

vinguin «lloc en el qual ja ara es realitza l'experiència de Déu, i lloc on ens deixem transfigurar pel do de la fe, sota el guiatge de l'Esperit del Ressuscitat» (n. 88).

L'Església ha estat des dels seus orígens missionera i ha anunciat Jesucrist i el seu Evangeli a qui no els coneixien. L'específic de la proposta actual d'una «nova evangelització» fa referència al fet que s'adreça sobretot a les persones batejades però no suficientment evangelitzades, més aviat allunyades de la vida de l'Església. És amb aquest objectiu que es proposa una renovació de la pastoral ordinària de les Diòcesis per poder nodrir la vida i la fe de moltes persones de països d'antiga tradició cristiana, que pateixen un procés de secularització creixent.

La finalitat de la nova evangelització és, doncs, la transmissió de la fe que l'Església viu, d'una manera més adequada als temps actuals. Les condicions històriques són diferents respecte al passat, i els continguts essencials de la fe, malgrat ser sempre fonamentalment els mateixos, «tenen necessitat de ser confirmats i aprofundits» (n. 94). Hi ha obstacles interns i externs a la vida de l'Església, però molts signes positius fan esperar un renaixement de la fe en el nou context cultural del segle XXI.

El subjecte de la transmissió de la fe és l'Església, que es manifesta visiblement en cada Església particular, presidida per un bisbe. Llocs privilegiats d'evangelització són la **parròquia**, «**comunitat de comunitats**» (n. 107), i la **família**, «**lloc exemplar d'evangelització**» (n. 110). Tots els cristians estem cridats a l'evangelització; i molt especialment, els consagrats i els contemplatius, així com també els membres de grups apostòlics i moviments.

Per revifar l'acció pastoral, és necessari augmentar localment les ocasions d'un primer anunci de l'Evangeli a un nivell el més ampli possible, així com també consolidar el procés d'iniciació cristiana a la vida sacramental i un camí educatiu que sostingui un compromís cristià més ferm en les condicions socials i culturals actuals. Una nova evangelització significa anunciar arreu amb nou ardor, sense por i sense complexos, la veritat de Jesucrist, «Evangeli de Déu, per a la fe dels homes» (n. 169). Fem cas de la vivència de Sant Pau: «*Jo no puc gloriar-me d'anunciar l'Evangeli, perquè és una obligació que m'han imposat: Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!*» (1Co 9,16).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

El camí de Sant Ignasi de Loiola

El 31 de juliol és la festa de Sant Ignasi de Loiola. Fa poc ha estat presentat el «Camí ignasià», que vol ser una realitat complementària i no alternativa al «Camí de Sant Jaume». El «Camí ignasià» recorda l'itinerari fet l'any 1522 pel cavaller Íñigo López de Loiola, des de Loiola, passant per Montserrat, fins a Manresa, on el sant va romandre a la coneguda *Cova de Sant Ignasi* durant deu mesos i on va viure unes profundes experiències espirituals que va plasmar en el famós llibre dels *Exercicis Espirituals*, que ara practiquen milions de catòlics de tot el món. Aquesta ruta ignasiana té 650 quilòmetres i es fa en 27 etapes. També inclou Barcelona, on el sant va viure un temps i va ser ajudat per diverses persones (Gràfic de *La Vanguardia*).

GLOSSA

Vetlla per nosaltres

Un nét de quinze anys, molt unit al seu avi, anava prenent consciència de la precària situació de salut que aquest vivia; de la incertesa de les previsions sobre la malaltia i de la possibilitat que el traspàs s'anés apropant. Encara en vida de l'avi, va escriure les ratlles que segueixen, que no donà a conèixer a ningú. L'avi morí i, el dia de les exèquies, foren llegides: «Hola, avi! Ja sé que estàs passant unes setmanes molt dures, potser les més dures de la teva vida. Sàpigues que, passi el que passi, sempre em tindràs al teu costat. Aquests dies ens has fet patir a tots; però tranquil, avi, estic segur que et recuperaràs. Quan estiguis millor, si Déu vol, anirem a fer allò que ens agrada tant: caçar, pescar, caçar bolets quan sigui el temps... Ara vull donar-te les gràcies, avi, per tot el que has fet per mi; per tot el que m'has arribat a donar. Milers de minuts agafats de la mà, des que era ben petit. Milions de moments al teu costat. Vull que sàpigues que faria tot el que pogués perquè et cuessis; i, quan dic tot, és tot.»

Tement que aquelles setmanes serien les darreres de l'avi, afegia: «Si te'n vas, que espero que no, segur que serà un moment molt difícil per a mi i per a tots, sobretot per a la teva estimada, l'àvia, i els teus fills,

els nostres pares. Sempre recordaré els teus acudits, les frases, el teu xiular i les cançons dins el cotxe. Si t'hagués de descriure d'alguna manera, no sé pas com ho faria, perquè són tants els bons moments... i creume, cap de dolent. Per això et faig aquest escrit dient el que realment penso de tu. Avi, estigues tranquil que, si te'n vas, no restaràs sol, pregaré per tu i sempre seré al teu costat. No m'agradaria perdre't, no et vull deixar. Des del cel, vetlla per nosaltres. M'has ensenyat a gaudir de la vida, m'has ensenyat tantes coses que no oblidaré [...]. Avi, sense tu, ja no serà el mateix, encara que a prop de Déu també seràs a prop nostre. T'estimo molt, avi!» El temps dedicat als fills, als néts, als altres, per estimar i servir és un temps ben emprat. No és un temps extraordinari, és el temps de cada dia. Escoltar quan convé, parlar quan és adient, callar per acompanyar, saber compartir el que l'altre necessita. Allargar la mà generosament. «Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa» (*Coh* 3,1). Sempre estimar. És del que ens examinaran a la fi de la vida, de les petjades del nostre amor, testimoni de l'amor de Déu. Això procurava fer aquest avi; això és el que va aprendre el seu nét.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: Treballar per la pau

«Només és cristià el qui treballa per la pau, encara que aquí hi pugui haver alguns que no es consideren cristians. Per tant, a tots els qui us heu reunit per tractar sobre la pau, us beneixo de tot cor sense distinció.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dóna-ho a tota la comunitat i que en mengin». El servidor li contestà: «Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà». Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*
Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles.

S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun». Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé». Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món». Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, uno de Baal-Salisá vino a traer al profeta Eliseo el pan de las primicias, veinte panes de cebada y grano reciente en la alforja. Eliseo dijo: «Dáselos a la gente, que coman.» El criado replicó: «¿Qué hago yo con esto para cien personas?» Eliseo insistió: «Dáselos a la gente, que coman. Porque así dice el Señor: Comerán y sobrará.»

Entonces el criado se los sirvió, comieron y sobró, como había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

La multiplicació dels pans. Pintura de l'artista A. Bizuneh, d'Etiòpia

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del lago de Galilea (o de Tiberíades). Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos, y al ver que acudía mucha gente dijo a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman estos?» (lo decía para tentarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer). Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo.» Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dijo: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y un par de peces; pero, ¿qué es eso para tantos?» Jesús dijo: «Decid a la gente que se siente en el suelo.» Había mucha hierba en aquel sitio. Se sentaron sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados; lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dijo a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se desperdicie.» Los recogieron y llenaron doce canastas con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido.

La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Este sí que es el Profeta que tenía que venir al mundo.» Jesús entonces, sabiendo que iban a llevárselo para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña, él solo.

COMENTARI

Jesús multiplica els pans i els peixos

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Jr 13,1-11 / Sl: Dt 32, 18-21 / Mt 13,31-35 □ **dimarts**: Jr 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43 □ **dimecres**: Jr 15,10.16-21 / Sl 58 / Mt 13, 44-46 ■ **dijous**: Jr 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53 ■ **divendres**: Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58 □ **dissabte**: Jr 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14, 1-12 ■ **diumenge** vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Ex 16,2-4.12-15 / Sl 77 / Ef 4,17.20-24 / Jn 6, 24-35.

El cicle de lectura de Marc fa una marrada i ens presenta la multiplicació dels pans i dels peixos en la versió de l'evangeli segons Joan. Aquest episodi, amb densos intercanvis entre Jesús i els qui l'envolten, s'allargarà fins a cinc diumenges, a fi de poder donar la versió completa del gest, segons Joan.

Notem, en primer lloc, que la iniciativa és de Jesús: «Ell ja sap el que vol fer». El text de l'Evangelí de Joan no remarca la fam de la gent que envolta Jesús, ni tampoc es refereix a la misericòrdia de Jesús (sense negar-la), ni subratlla que estan en un lloc allunyat i desert. El protagonisme el té Jesús. La iniciativa de Jesús és un tret que acompanya sovint els seus gestos en l'evangelí de Joan. Es correspon molt de prop amb la pre-

sentació de Jesús que fa aquest evangeli.

Ara bé, Jesús, simplement i senzill, fa una pregunta. La resposta de Felip és un mitjà per fer palesa la magnitud del gest. Aquí tenim un segon tret típic dels miracles de Jesús en l'evangelí de Joan: la seva grandiositat. Jesús converteix més de 600 litres d'aigua en vi; guareix un noi que està a punt de morir i ho fa de lluny estant; posa bo un impossibilitat que feia trenta-vuit anys que estava paralític; guareix un cec que ho era de naixement; ressuscita un mort que feia quatre dies que era al sepulcre. Són gestos que corresponen a grans enviats de part de Déu, que realitzen miracles en nom seu i amb la seva autoritat (Elies, Eliseu, l'àngel que guia el poble en la sortida d'Egipte, Moisès).

D'aquí que l'evangelí de Joan fa servir una terminologia diferent per referir-se a les actuacions miraculoses de Jesús. No se'ls anomena *actes plens de poder* sinó *signes*. Apunten més enllà d'ells mateixos.

Com les grans gestes que acompanyen la sortida d'Egipte, el pas del mar Roig, el do de la llei en el Sinaí, el manà que és l'aliment que Déu els dona en el llarg camí a la terra promesa. Estem en el marc d'accions de Déu a favor del poble que apunten més enllà del messianisme que la gent té com a marc d'interpretació del gest. Per això Jesús, sabent que el volen fer rei (messies), fuig i s'amaga. El messianisme de Jesús va molt més enllà: s'endinsa en l'àmbit de Déu.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

31. Jesús és el veritable Moisès

La multiplicació dels pans al final de la vida pública de Jesús a Galilea és senyal eminent de la seva missió messiànica i al mateix temps cruïlla que marca decisivament el camí de la creu. Em limitaré a la multiplicació dels pans de l'Evangeli de Joan (Jn 6, 1-15). La nostra mirada es concentra en la interpretació del fet que fa Jesús, l'endemà de la multiplicació, en el seu gran discurs sobre el pa de vida que diu a l'altra banda del llac, a la sinagoga de Cafarnaüm. Només voldria descobrir el seu gran fil conductor i sobretot veure'l dins del gran context de la tradició on es troba, que és també des d'on cal entendre'l.

Tot el capítol se situa en un context de contraposició entre Moisès i Jesús: Jesús és el Moisès definitiu, és més gran que Moisès, és el profeta que Moisès va anunciar en el discurs que féu a les portes de la terra santa. D'ell va dir: «Li posaré als llavis les meves paraules, i ell els dirà tot el que jo li ordena-

ré» (Dt 18,18). Per això no és casual que al final de la multiplicació dels pans i davant l'intent de la gent de proclamar-lo rei, diguin: «Realment, aquest és el profeta que havia de venir al món» (Jn 6,14), com també d'una manera semblant després d'anunciar l'aigua de vida en la gesta dels tabernacles, la gent diu: «Aquest és realment el profeta» (7,40).

El que Jesús pretén s'ha de veure a partir de Moisès. Ja hem vist que Moisès va treure aigua de la roca, Jesús promet l'aigua de vida. Però el gran do que guardava la memòria en relació amb Moisès, era el manà: Moisès va donar pa del cel, Déu mateix va alimentar amb pa del cel el poble d'Israel peregrí pel desert. Per un poble on molts pateixen fam i sofreixen sota la fatiga d'haver de guanyar el pa de cada dia, això era la promesa de les promeses que en certa manera les concentrava totes: això era bandejar tota indigència, el do de saciar la fam de tots i per sempre.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Acollir el foraster, aprendre dels febles

L'actitud d'acollir l'altre es fonamenta en el ric patrimoni de la tradició bíblica. Els patriarques eren ells mateixos una tribu nòmada. Jesús es refereix a aquesta tradició quan proclama: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vaucollir» (Mt 25,35).

L'hospitalitat no és un valor irrellevant en les nostres societats. Tot al contrari: el futur d'Europa, la seva cohesió interna i estabilitat depenen, en part, de l'acollida que siguem capaços de dispensar als estrangers, als forasters que emigren a aquestes terres per llaurar-se un futur. L'hospitalitat no és un valor anacrònic ni obsolet.

L'Evangeli crida a tenir una actitud de solidaritat envers aquells que pateixen, que són vulnerables i es troben en situació de necessitat. Els febles, en la saviesa pràctica de Jesús, no són solament éssers dignes de llàstima sinó éssers dels qui hem d'aprendre. El pobre, el malalt, la vídua, l'endimoniat, l'ancià o el moribund ens ensenyen, ens mostren una dimensió de la vida que, generalment, s'oculta, s'amaga darrere les cortines de la diversió i l'entreteniment.

Patim una greu tendència a ocultar la finitud, la precarietat, allò que suposa límits. La conseqüència final d'aquest procés és que no vivim una vida real sinó una vida fictícia, una quimera bastida sobre bases imaginàries. El procés de majoria d'edat no consisteix a desfer-se de Déu, sinó a assumir allò que s'és, és a dir, la feblesa, la vulnerabilitat. La tendència a apartar-ho dels ulls és una reacció infantil, immadura, pròpia de qui prefereix viure en la ficció.

Hi ha una paradoxa que fa pensar. El Déu-Amor, a l'hora de fer-se present en la història, adopta la forma d'un infant i d'un servent. Quan ens acostem a persones que pateixen algun tipus de feblesa física, psíquica, social o espiritual, aprenem d'ells, ens hi reconeixem i recordem què som i de què estem fets.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

29. † Diumenge XVII de durant l'any. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. Dilluns. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936); sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. Dimarts. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. Dimecres. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagni 1787), bisbe de Gotí i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant

Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, verges i màrtirs.

2. Dijous. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere-Julità Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. Divendres. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeble de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. Dissabte. St. Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (agost)

General: Que els empresonats siguin tractats amb justícia i amb respecte a la seva dignitat humana.

Missional: Que els joves, cridats al seguiment de Crist, proclamïn i donin testimoniatge de l'evangeli fins als confins de la terra.

ENTREVISTA

► SERGI GORDO

L'enyorat P. Andreu

El passat 3 de juny va morir al Monestir de Montserrat el P. Andreu Marquès, benedictí. Era doctor en filosofia i va publicar diversos llibres sobre hermenèutica, teoria del coneixement, ètica econòmica i filosofia del llenguatge. Mn. Sergi Gordo, alumne del P. Andreu i, posteriorment, professor també a la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), recorda que el P. Andreu, «amb atenta mirada, va detectar els trets nihilistes de la nostra cultura, va reflexionar sobre el gir lingüístic i la postmodernitat, el New Age, el budisme i l'èxit dels llibres d'autoajuda, l'economicisme, els fonamentalismes, el misteri del mal».

Quin és el llegat més singular que ens deixa el P. Andreu, com a home de pensament?

El d'un pensador cristià que parteix del pressupòsit que una correcta reflexió filosòfica ens pot ajudar a entendre millor allò que creiem. Res d'humà no li era aliè. Tot plegat el va portar a descobrir tres paranyes de la filosofia i de la teologia: el racionalisme estret, l'irracionalisme —que és el parany antagònic— i també el parany del positivisme. El remei que ell proposa contra aquests paranyes és exercir una reflexió hermenèutica, ja que tot contacte cognoscitiu amb la realitat és ja interpretació d'aquesta realitat.

Llàstima que la malaltia no li hagi permès d'aprofundir en el pensament de sant Agustí...

L'obra agustiniana l'inspirava darrerament vers una metafísica existencial per als nostres dies. Sant Agustí el feia constatar el dinamisme de l'esperit humà, «cor inquiet»: ara sap, ara no sap; ara oblida, ara recorda; ara vol, ara no vol. Qui entén que ell no és pas la font de la llum, entén d'alguna manera qui és aquesta font que ens il·lumina i per la qual percebem la veritat, Déu. Aquesta ascensió de la raó cap a Déu no ens estalvia «de fer i de refer el salt de la fe». No és l'home qui s'enfila amb el seu saber i les seves bones obres vers Déu. Hem de fer un salt vers Déu, que és qui s'abaixa amb la seva misericòrdia i revelació. La raó finita, limitada, ens fa entendre des d'on i vers on fem el salt de la fe, tot còpsant que aquest salt no és pas irracional.

Creieu que a la seva singularitat com a pensador hi va contribuir molt el fet de ser monjo?

Sí, per damunt de tot el P. Andreu ha estat un monjo, consagrat a l'ora et labora de la regla de Sant Benet. A Montserrat, des del recés i la disciplina, va consagrar la seva vida a la comprensió de la Paraula de Déu. I va ajudar al discerniment i acompanyament espiritual de moltes persones, sobretot alumnes seus, fins i tot en la seva darrera etapa de malaltia, des del silenci, callant, amb la seva mirada penetrant.

Òscar Bardaji i Martín

EN PAREJA

«Los cuatro jinetes del Apocalipsis»

Hace años un escritor y psicólogo de la Universidad de Washington, John Gottman, estudioso de los temas de familia, se empecinó en la idea de investigar

a los matrimonios que tienen éxito y perduran, e intentó descubrir cómo lo consiguen. Leí por primera vez sus interesantes conclusiones en la revista *Newsweek*, y ahora hago un extracto de las mismas para el lector o lectora.

Gottman se inició en la difícil tarea de cuantificar cosas intangibles que hay en la relación de pareja, como, por ejemplo, la emoción, el desinterés, el enfado, etc. A los voluntarios los controlaba a través de sensibles instrumentos que medían la tensión arterial, el ritmo cardíaco, la transpiración... Como resultado elaboró un minucioso mapa emocional de cada uno de los miembros de la pareja.

Este autor detectó que las riñas, curiosamente, no son los sentimientos más destructivos para el matrimonio, capaces de socavar la convivencia. Los auténticos demonios de la relación —Gottman los llama «los cuatro jinetes del Apocalipsis»— son: la crítica, el desprecio, estar a la defensiva y encerrarse en uno mismo.

En sus estudios señala que las parejas felices tienen un conocimiento minucioso del mapa emocional de cada uno de los cónyuges, que les ayuda a una correcta *conducción* por los vericuetos de la vida matrimonial, sorteando los obstáculos. Desmiente también la idea tan extendida de que hombres y mujeres proceden de dos mundos emocionalmente muy distintos. Según sus investigaciones, las diferencias de género pueden contribuir a que haya problemas matrimoniales, pero no son la causa. Prácticamente el mismo porcentaje de los hombres y las mujeres que entrevistó contestaron que la calidad de la amistad entre los esposos es el factor más importante de satisfacción matrimonial.

Dr. Paulino Castells
(En pareja, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

Trobada d'estiu de Vida Creixent

Una quarantena de membres de Vida Creixent van fer una trobada d'estiu a la Residència de les Gnes. de la Sagrada Família d'Urgell el 4 juliol, juntament amb el Consiliari, Mn. Manuel Pal. La trobada va servir per reforçar els vincles d'amistat i per sentir la força espiritual i la saviesa dels anys, malgrat l'envelliment del cos. Es va parlar del significat de Vida Creixent en els 25 anys de trajectòria dins del context de l'Església i es va acabar amb un berenar de germanor.

L'església de Vilac, reparada

El teulat del campanar de l'església parroquial de Sant Fèlix de Vilac, al municipi de Vielha, ha quedat reparat dels desperfectes que van provocar-hi la caiguda d'un llamp l'estiu de l'any 2011. Van quedar arrencades pissarres i es van cremar fustes de l'estructura. S'ha instal·lat ara un parallamps, i s'ha arranjat el teulat, amb el suport econòmic del Conselh General. Aquest temple és un clar exponent del romànic aranès.

Benedicció de vehicles a tota la diòcesi

La festa de Sant Cristòfol va vestir de festa moltes parròquies de la diòcesi, on els rectors van fer la benedicció de tota mena de vehicles: cotxes, bicicletes, furgonetes, camions i fins i tot cotxes d'època. Una gran festa del conductor en què algunes parròquies fan un petit obsequi als que participen. A Ponts van rebre un punt de llibre amb la imatge del Sant protector dels conductors i els vianants. Els donatius que es van recollir han estat destinats a Càritas.

El Museu Diocesà exposa l'obra de Perico Pastor sobre la Bíblia il·lustrada

Una mostra de les 1.500 il·lustracions, aquarel·les i pintures que Perico Pastor va confeccionar per il·lustrar la Bíblia es poden veure fins al 15 de setembre exposades al Museu Diocesà d'Urgell, en el conjunt catedralici de La Seu d'Urgell. L'exposició es va presentar amb presència de l'autor, fill de la ciutat, en un acte presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. El biblista i Degà de la Facultat de Teologia, Dr. Armand Puig; la Directora General de la Fundació Catalunya Caixa, Marta Lacambra; l'Alcalde de La Seu d'Urgell, Sr. Albert Batalla, i el Director del Museu Diocesà d'Urgell,

Mn. Antoni Cagigós van participar en la presentació. Perico Pastor va explicar quina ha estat la seva tasca: «Agafar el teixit d'un text i llegir-lo. El nostre ofici d'artista consisteix a compartir la mirada, que no vol dir interpretar o imposar. Sense falsa modèstia, l'únic que he fet és "recollir punts de mitja" per teixir una xarxa. Vaig aprendre a fer-ho a casa i aquí, a La Seu d'Urgell». Mn. Armand Puig va destacar la lectura de la Bíblia que traspua en el treball de Pastor, que fa d'aquesta Bíblia, en què les pàgines estan pensades combinant el text i les il·luminacions, una peça de gran valor: «No hi ha avui cap altra Bíblia a Europa que tingui aquest atractiu.»

Un concert a la Catedral inaugura el Festival de Música Antiga al Pirineu

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives va donar la benvinguda a la Catedral de Santa Maria d'Urgell al President de la Generalitat de Catalunya, M. Hble. Sr. Artur Mas, i a la Consellera de Cultura del Govern Basc, Blanca Urgell, on van presidir el concert inaugural de la segona edició del Festival de Música Antiga dels Pirineus, dijous dia 12 de juliol a la nit. La trobada va ser molt cordial i, en acabar el concert l'Arquebisbe va voler acompanyar el President i la seva esposa a l'hotel on s'allotjaven, i van mantenir una xerrada cordial i distesa amb l'Alcalde de La Seu i les altres autoritats assistents. Al concert i la trobada posterior van assistir diverses autoritats. A Mons. Vives l'acompanyaven el Vicari General Mn. Josep M. Mauri i el Rector de la Catedral i Degà dels Canonges, Mn. Xavier Parés, que van saludar les autoritats civils a la seva arribada.

CONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

La tasca de la Delegació de Pastoral Penitenciària

«Era a la presó i vingüereu a veure'm» (Mt 25). Aquestes paraules de l'evangeli de Mateu constitueixen el motor de la Pastoral Penitenciària. Al nostre Bisbat tenim una sola presó, la del Principat d'Andorra, el Centre Penitenciari La Comella. Però hi ha persones de la nostra diòcesi que, per diversos motius personals, familiars o d'organització administrativa compleixen la seva pena en centres penitenciaris ubicats a fora del Bisbat. En parlar de la Pastoral Penitenciària a Urgell, caldria referir-nos a tots ells.

Els objectius de la Delegació, pel que es refereix al Centre Penitenciari d'Andorra, podem concretar-los:

- L'assistència personalitzada que es fa als reclusos. L'interessat sol·licita l'entrevista amb el mossèn. A les persones amb les quals s'està en contacte es programen entrevistes periòdiques de cara al seguiment de cada cas. Es pretén que hi hagi un acompanyament humà i espiritual, en la mesura que sigui possible.
- El contacte amb les famílies dels reclusos, especialment quan la relació entre ells no és fluïda per actituds de rebuig, per la distància...
- La relació amb les persones que treballen en el Centre, sigui la direcció, els funcionaris o treballadors. També envers ells hi ha un diàleg obert i un acompanyament.
- Les celebracions religioses. Tres de generals, amb una assistència notable tot i que sempre és una opció lliure i voluntària: per la Verge del Remei, patrona del Centre Penitenciari, el Nadal que presideix el senyor Bisbe i la commemoració de la Pasqua.

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

Una de les activitats que donà més prestigi i fama al Bisbe Ermengol, entre la gent i el món del seu temps, fou la seva activitat constructora, o l'impuls a la construcció. Tot plegat coincideix amb una etapa de llarga durada —mitjan segle x a mitjan segle xi— definida per la «febre constructiva», afavorida pel creixement econòmic i demogràfic, pels progressos en l'art de construir i per l'expansió estètica que definí el naixement de l'art romànic.

El Bisbe Ermengol duagué endavant la construcció de la primera catedral romànica, en el marc de l'antic conjunt episcopal del vicus urgellenc, que estava constituït per les tres esglésies, de Santa Maria —la Catedral— Sant Pere i Sant Miquel, i una quarta dedicada a Santa Eulàlia.

El complex catedralici fou modificat per obra de Sant Ermengol, però no pogué veure acabada la seva obra de renovació de la Catedral per poc temps: morí el 3 de novembre de 1040 i el seu successor, el Bisbe Eribau, consagrà l'altar de la nova seu cinc anys més tard.

Urna de fusta policromada (s. XVII)

La decoració de l'urna de fusta policromada destinada a preservar les despulles del Bisbe Ermengol i a exposar-les al culte fou encarregada amb anterioritat a l'any 1616 (segons la documentació que es conserva a l'Arxiu Capitular d'Urgell) al pintor i daurador barceloní Gaspar Altisent. Les pintures d'Altisent, d'estil renaixentista, conformen un cicle hagiogràfic repartit en dotze escenes que envolten completament les parets de l'urna. A la primera d'aquestes escenes, Sant Ermengol, vestit amb tots els atributs episcopals, és presentat com a protector de l'Església i del Bisbat d'Urgell. Per la dolça tonalitat de la pintura, i sobretot per la postura de la figura representada, manifesta un cert manierisme formal propi de la pintura catalana de l'època.

Fotografia: Idil-li Tàpia